

2. slávnosť vianočná, Skutky apoštolov 7, 51- 60

Milé sestry a bratia!

Vianoce nás učia skutočne sa radovať a mať na perách nefalšovaný úsmev. Je na to dôvod. Narodil sa Spasiteľ. Prišlo Svetlo sveta. Dostali sme najvzácnejší dar. Čo viac by si človek mohol priať. Je to veľké šťastie, ktoré nás postretlo. Náš hriešny život nadobúda iný rozmer. Naša prázdnota dostáva plnosť pravých hodnôt. Naša beznádej sa rozplynula ako ranná hmla a namiesto nej zasvietilo slnko Božej lásky. Pán Boh splnil zaslúbenia. Naplnili sa dávne túžby. A čo môže byť krajšie ako splnené túžby. A o to viac, ak je podstatou tej naplnenej túžby nový život, dieťa, Božie dieťa, ktoré sa láskavo usmieva. Čas radosti, veselosti nastal požehnaný. V tom je tá krása. Radosť a úsmev na perách, lebo sú Vianoce a Boh nám dal svojho Syna, zjavila sa milosť Božia. Ale...

Iste ste tušili, že nejaké to „ale“ ...musí prísť, bez „ale“ to nejde. Vraví sa, že nič netrvá večne, nič nie je ideálne, po smiechu býva plač a tak podobne. A stáva sa, že človeku aj na Vianoce zamrzne úsmev na perách. Zamrzol vám niekedy úsmev na perách? Aj na Vianoce? Možno vtedy, ak ste sa dozvedeli nejakú zlú správu, možno vtedy, ak ste zistili, že darček, ktorý ste kúpili svojmu blízkemu sa mu vôbec nehodí a on sa nedokázal tváriť, že je to ok. Potom, sa smiech zmenil na rozpaky, slzy, smútok. Alebo vám niekto predsa len povedal niečo zlé a neslušné, čím sa vás dotkol, nejaká impertinentná poznámka, pri ktorej sa všetci cítia trápne. Alebo sa len tak jednoducho rodina pri vianočnom stole rozhádala.

Ešte nedávno sme si všetci žili v pohode, teda, nie všetci, ale tak celkovo to vyzeralo, že svet je v poriadku, hoci tiež až tak nebol. Zrazu, bum, pandémie, s ktorou si nikto nevie rady. V rozšafnosti života našej kultúry, zamrzol nám úsmev na perách a každý trochu súdny človek, cíti strach, alebo aspoň rešpekt.

Kto vie, možno práve teraz vieme lepšie prijať posolstvo 2. vianočnej slávnosti, ktorá je venovaná diakonovi rannej cirkvi Štefanovi, ktorý sa stal prvým mučeníkom Ježiša Krista. Uvedomíme si, že všetko nie je také jednoduché a že ani veci viery nie sú. Štefanov príbeh poznáme. Biblia hovorí, že bol muž plný Ducha svätého, ktorý úprimne miloval Pána Ježiša a žil pre Neho. Bol to muž, ktorý prijal Ježiša tak, ako sa len dalo, uveril v Neho, že On je Spasiteľ, ktorý trpel a vstal z mŕtvych pre naše vykúpenie. Žil vianočnou i veľkonočnou radosťou. Ale aj preto bol nenávidený. Bol nenávidený tými, ktorí do takéhoto „požehnaného“ stavu nedozreli. Lebo to vždy tak býva, že ak niekto je iný, lepší, býva nenávidený, odmietaný. Štefan bol muž činu, ale i slova a nebál sa povedať pravdu. Povedal veľkňazovi i rade, ktorá ho vypočúvala, že sú tvrdošíjni a neobrezaného srdca, čo značilo, že sa nechcú podvoliť Bohu a Božej zvesti, že sú plní pýchy. Povedal im, že vždy krivdili tým,

ktorých posielal Boh. A povedal im aj to, že oni zabili Ježiša. A povedal im aj to, že majú zákon od Boha, ktorý nezachovávajú. Povedal im úplnú pravdu, bez ohľadu na dôsledky.

Človeku, ktorý hovorí pravdu bez ohľadu na dôsledky sa dnes hovorí všelijako, len nie múdry človek. Pravda vždy bolí. Ale bez pravdy sa zasa nedá napredovať, pravda vyslobodzuje. A Štefan hovoril pravdu a keď vyznal pred zúriacim davom: „Ajhľ'a vidím nebesá otvorené a Syna človeka stáť na pravici Božej“, všetci si pred touto pravdou zapchávali uši, lebo sa báli pravdy, že Boh vidí ich konanie, že Boh ich posúdi, že robia zle a protivia sa Božiemu Duchu. Alebo len nemohli prijať prorocké videnie, ktoré bolo pre nich rúhaním.

Vianočný slávospev znie: „Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle!“ Je to nádherné, anjelský spev, ale čo ak napríklad niekto dobrú vôľu nemá a nechce mať? Tí, ktorí sa rozhodli ukameňovať Štefana, tak tí ju iste nemali, ich srdcia neboli naplnené ani Duchom, ani dobrou vôľou, ani vianočnou radosťou, len zlobou a nenávisťou, a „svätým“ fanatickým náboženským hnevom.

A nám pri uvedomení si tejto skutočnosti mrzne úsmev na perách, lebo nás to bolí a o to viac, že vieme, že podobné veci neprestali. Nenávisť voči cirkvi je obrovská, kresťania i dnes musia mnoho trpieť pre vieru, na veľa miestach sveta. Vždy znovu si to pripomíname, lebo je to tak. Je to pravda. Cirkev nesie svedectvo, trpí, ak je málo presvedčivá, trpí tiež. Hoci možno niekedy zaslúžene, a nemá to nič spoločné so Štefanovým utrpením.

Štefana ukameňovali, zabili, kruto a bez citu. Pre nás, ktorý prežívame vianočné sviatky je to akoby bol vianočný príbeh podpísaný krvou, odkazujúcou na krv Pána Ježiša, kríž a našu spásu.

Štefanov život sa skončil modlitbou a prosbou za hriešnikov, ktorí mu ublížili. Je to pekné posolstvo. Plne kráčal po stopách Pána Ježiša, ktorý sa tiež modlil za svojich vrahov. Modlitba je dôležitá. My sa tiež môžeme modliť za to, aby nás ťažkosti sveta a života obchádzali, ale iste oveľa užitočnejšie je modliť sa za to, aby sme ťažkosti, zápasy zvládali vo viere, aby sme obstáli v skúškach života, keď nás niečo bolí, keď sa niečo nedarí, keď sme terčom protivienstiev, ale tiež sa musíme modliť viac za tento svet a jeho bolesti. Modlime sa tiež za živú radosť viery, za pravú vianočnú radosť viery, ktorej nemrzne úsmev na perách. Nesme smelo svedectvo života s Kristom, aby sme raz došli tam, kde budeme v sláve prebývať s Pánom a žiť večné Vianoce.

Na našich bohoslužbách zvykneme vždy na Štefana spievať pieseň z ES 475, Smieť žiť pre Krista, tak si ju nalistujte, a zaspievajte a možno ju ani nemusíte otvárať spevník, len myseľ a srdce! Pán s Vami. Amen.

R. Dovala